

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.017/2021/5.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a meghatalmazott1 (cím3., eljáró képviselő: dr. Balázs Ildikó kamarai jogtanácsos) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek dr. Tóth Orsolya kamarai jogtanácsos által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen közalkalmazotti illetménykülönbözet megfizetése iránt a Győri Törvényszék 2021. január 21. napján kelt 61.M.70.015/2020/9. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 10. sorszámmal előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy a 15 napon belül fizessen meg a felperes részére bruttó 81.100 (nyolcvanegyezer-száz) forint elmaradt illetménykülönbözetet, valamint ezen összeg után 2013. október 15-től kezdődően középidoarányosan a naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, míg 2014. március 15-től kezdődően a naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét ezt meghaladóan helyben hagyja.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a peres felek az első- és a másodfokú eljárásban felmerült perkiöltségeiket maguk viselik.

A feljegyzett 36.300 (harminchatezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak az alábbiak szerint.

[2] A felperes közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperessel titkárságvezető munkakörben. A felek között a jogviszony 2018. október 9-én megszűnt.

[3] Az alperes a felperest 2011. január 1-től a D fizetési osztály 11 fizetési fokozatába helyezte és megállapította, hogy garantált illetménye 102.700 forint, a munkáltatói döntésen

alapuló illetményrésze 42.000 forint, ezért illetménye 144.700 forint, amelyen felül 5.000 forint közalkalmazotti címpótlékra jogosult. 2013-ban a garantált bérminimum összege 114.000 forint volt. Az alperes a felperest 2014. január 1-től a D fizetési osztály 12 fizetési fokozatába helyezte és megállapította, hogy garantált illetménye 105.663 forint, a munkáltatói döntésen alapuló illetményrésze 46.700 forint, ezért illetménye 152.400 forint, amelyen felül 5.000 forint közalkalmazotti címpótlékra jogosult. 2014-ben a garantált bérminimum összege 118.000 forint volt. Az alperes a felperes illetményét 2015. január 1-től akként állapította meg, hogy a garantált illetménye 105.663 forint, a garantált bérminimumra történő kiegészítése 16.337 forint, a munkáltatói döntésen alapuló illetményrésze 30.400 forint, ezért illetménye 152.400 forint maradt, amelyen felül 5.000 forint közalkalmazotti címpótlékra és 2015. július 1-től 15.740 forint rendvédelmi ágazati pótlékra vált jogosulttá. 2015-ben a garantált bérminimum összege 122.000 forint volt. A belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi szerveknél foglalkoztatott közalkalmazottak részére rendvédelmi ágazati pótlék megállapításáról szóló 29/2015. (VI.15.) BM rendelet értelmében a rendvédelmi ágazati pótlék a havi illetmény 5%-ának megfelelő összeg. Az alperes a felperes részére a 25 éves szolgáti viszonyára tekintettel 2015. február 4-én 2 havi, 304.800 forint jubileumi jutalmat fizetett ki. A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 78. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján a huszonöt évi közalkalmazotti jogviszonnyal rendelkező közalkalmazottnak a kéthavi illetménynek megfelelő összegű jubileumi jutalom jár.

[4] A felperes 2015. július 14-én, 2016. október 25-án és 2018. augusztus 7-én az alperessel szemben írásban a követelése teljesítésére irányuló felszólítást közölt. Kérte a 2012. július 15-től – az időmúlásra is tekintettel – 2017. december 31-ig terjedő időszakban a garantált bérminimum jogszabályi változása folytán az illetménykülönbözet, az emiatt változott havi illetményre tekintettel a 2015. július 1-től 2017. december 31-ig terjedő időszakra a rendvédelmi ágazati pótlékkülönbözet és 2015. évben a havi illetményváltozás miatt a kéthavi jubileumi jutalomkülönbözet megfizetését.

[5] Az alperes 2015. július 28-án arról tájékoztatta a felperest, hogy követelését felül fogja vizsgálni a bírósági döntések elvei mentén és annak eredményéről értesíti. Az alperes 2019. július 15-én kelt írásbeli jognyilatkozatában a felperesi igényeknek részben helyt adva a 2015. augusztus 1-től 2017. december 31-ig terjedő időszakra összesen bruttó 275.775 forint elmaradt illetménykülönbözet és rendvédelmi ágazati pótlékkülönbözet tartozást ismert el, míg ezt meghaladóan a felperes kérelmét elutasította. Az alperes az elismert tartozást 2020. január 10-én fizette meg a felperes részére.

[6] A felperes 2019. augusztus 14-én kereseti kérelmet terjesztett elő. Pontosított kereseti kérelmében a 2013. augusztus 1-től 2015. július 31-ig terjedő időszakra összesen 290.200 forint illetménykülönbözet megfizetését kérte 2014. augusztus 10-től középidoarányos kamattal terhelt. Álláspontja szerint az illetménye nem érte el a középfokú végzettségére előírt garantált illetmény összegét, illetve a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt az alperes a garantált illetmény összegébe jogellenesen számította be, ezért 2013. évre havi bruttó 11.300 forint, 2014. évre havi bruttó 12.300 forint, 2015. évre havi bruttó 16.300 forint megfizetését kérte. A felperes kérte továbbá a 2015. július hónapra bruttó 615 forint ágazati pótlékkülönbözet és 2015. augusztus 5-től járó kamata, 2015. évre a 2 havi mértékre figyelemmel bruttó 24.600 forint jubileumi jutalomkülönbözet 2015. február 5-től kamattal terhelt, valamint az alperes által elismert 275.775 forint illetménykülönbözet késedelmes megfizetése miatt 2016. október 10-től járó kamat megfizetését, perköltség- és

útiköltségigénye bejelentése mellett. Álláspontja szerint a követelése nem évült el, mert folyamatban volt a kérelmeinek elbírálása 2015. július 14-től 2019. július 15-ig. Az alperes a jóhiszeműség a tisztesség elvét megsértette és jogával visszaélt, amikor az elévülésre hivatkozott. Az alperes a tartozását elismerte a 2015. és 2016. években, mert azzal ellentétes közlést nem tett. Hivatkozott a garantált bérminimumot megállapító kormányrendeletekre, a Kjt. 66. §-ára, a 67. §-ára, a 78. §-ára, a 79/E. §-ára, a 29/2015. (VI. 15.) BM rendelet előírásaira, a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. §-ára, a 7. §-ára, a 16-18. §-aira, a 46. §-ára, a 115. §-ára, a 286. §-ára, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: r. Ptk.) 301. §-ára és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:47. §-ára.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte perköltsége megfizetése mellett. A kereset összecszerűségét nem vitatta. A kereset jogalapja körében elévülésre hivatkozott az Mt. 286. § (1) bekezdése és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban Ptk.) 1. § b) pontja alapján.

[8] Az elsőfokú bíróság 9. sorszám alatti ítéletével a felperes keresetét elutasította, a felperest kötelezte 15.770 forint alperesi perköltség megfizetésére és megállapította, hogy a 18.900 forint kereseti illeték állam terhén marad. Határozata indokolásában a Kjt. 2. § (3) bekezdése, az Mt. 286. § (1), (3) és (4) bekezdései, a 2014. március 14-ig hatályban volt r. Ptk. 327. § (1) és (2) bekezdései, a 2014. március 15-től hatályos Ptk. 6:225. § (1) és (2) bekezdései előírásaira hivatkozott. Kifejtette az elévülés körében, hogy Ptké. 1. § b) pontja alapján a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. A felperes legkorábbi jognyilatkozatát 2015. július 14-én tette, ezért a Ptk. 6:25. §-ai értelmében az elévülést nem szakítja meg a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, ezért a felperesi igény elévült. Kitért arra is, hogy a Ptké. 1. § a) pontja jelen eljárásban nem alkalmazható.

[9] A felperes a törvényes határidőben benyújtott 10. sorszám alatti fellebbezésében vagylagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének történő helyt adást kérte az első- és másodfokú jogtanácsosi perköltségében történő marasztalás mellett, illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárásra utasítást. Eljárási jogszabálysértésként megjelölte a polgári perrendtartásról szóló a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 341. § (1) bekezdésében és a 345. § (helyesen: a 346. §) (4) és (5) bekezdéseiben írt rendelkezések megsértését. Anyagi jogszabálysértésként a Ptk. 6:4. § (1) bekezdésére, a Ptké. 1. § a) pontjára, az r. Ptk. 327. §-ára, az Mt. 6. §-ára, a 7. §-ára, a 16. §-ára, a 18. §-ára, a 46. §-ára, a 115. §-ára és a 286. § (1) bekezdésére hivatkozott. Az eljárási szabálysértések körében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el, nem indokolta és nem vizsgálta, a 275.775 forint után járó 2016. október 10-től fennálló kamat megfizetésére vonatkozó igényét, valamint nem indokolta, hogy a Ptké. 1. § a) pontja miért nem alkalmazható, továbbá az Mt. 6. § és a 7. § körében felmerült körülményeket sem vizsgálta és nem is indokolta.

[10] Az anyagi jogszabálysértés körében előadta, hogy 2015-ben nem három különálló kérelmet küldött meg az alperesnek, hanem a 2015. júliusában benyújtott kérelmet és annak – az időmúlásra tekintettel – kiegészítéseit. Így ezek folytatólagos kérelemnek minősülnek. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság megállapítása iratellenes, ez ellentétes megállapítást az elsőfokú bíróság nem is indokolta. Panaszkodta, hogy az elsőfokú ítélet szerint az alperes az igényeket 2015. és 2016. évekre nem ismerte el, azonban a valóságban az alperes ilyen

jognyilatkozatot vele soha nem közölt. Álláspontja szerint az alperesi elbírálás folyamatos volt 2015. júliusától a 2019. júliusi határozathozatalig. Az alperestől azt a tájékoztatást kapta, hogy az ügyét felülvizsgálja és időközben (2015. és 2016. években sem) olyan értesítést nem kapott, hogy a vizsgálatot lezárta volna. A követelése ezért nem évült el. A tények, amikor az alperes az illetmény összegét helytelenül állapította meg 2014. március 15-ét megelőzően keletkeztek, ezért a Ptké. 1. § a) bekezdését kell alkalmazni, azaz a r. Ptk. rendelkezéseit. A felperes írásbeli felszólításai nem minősülnek a Ptk. 6:4. § (1) bekezdése szerinti jognyilatkozatnak, mert joghatás kiváltására nem alkalmasak, ezért sem a Ptké. 1. § b) pontját kell alkalmazni. A r. Ptk. 327. §-a alapján tehát az írásbeli felszólítás az elévülést megszakította, így a követelése nem évült el. Álláspontja szerint a 2013. augusztus 1-je és 2014. március 15-e közötti időszakban a r. Ptk-t kell alkalmazni, ahol a 3 éves elévülési határidőt a 2015. július 14-én, a 2016. október 25-én és a 2018. augusztus 7-én benyújtott panaszok megszakították. Az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdéseiben, valamint a 7. § (1) bekezdésében írt rendelkezések alapján neki nem felróható, hogy az alperes okiratban tett ígérete ellenére évek alatt bírálta el az igényt, ami a 2 évnyi jogos érdek csorbítására irányult. A 2015. július 28-i alperes nyilatkozat miatt pedig a jogfolytonosság fennállt, ezért sem évült el az igénye a későbbi időszakra sem. Az alperes ezen magatartásával a jóhiszeműség és a tisztesség elvét sértette és a jogával is visszaélt.

[11] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte perköltsége megfizetése mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozott és világos, a felperesi kérelmekről teljeskörűen döntött, a Ptké. 1. § a) pontjának alkalmazása kérdésében is állást foglalt. A felperes nem a Ptk. 6:25. §-ában meghatározott cselekményeket valósította meg, ezért az elévülést a Ptk. hatálya alatt tett írásbeli jognyilatkozat már nem szakította meg. Három különböző kérelmet nyújtott be a felperes, ezek nem jogfolytonosak, így egyikük sem szakította meg az elévülést a Ptk. 6:25. § (1) bekezdése alapján. Nyilatkozott teljes személyes illetékmentességéről is.

[12] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint részben megalapozott.

[13] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és a 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtakat nem sértette meg, a bizonyítékokat részben okszerűen értékelte, hivatkozott anyagi jogszabályokat is részben helyesen értelmezte és alkalmazta.

[14] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 341. § (1) bekezdésében írtaknak, így az elsőfokú ítélet a 290.200 forint illetménykülönbözet és kamatai, a 615 forint ágazati pótlékkülönbözet és kamata, a 24.600 forint jubileumi jutalomkülönbözet és kamata, valamint a 275.775 forint tartozás utáni kamat kereseti kérelmek körében teljeskörű döntést hozott. A 275.775 forint után járó 2016. október 10-től fennálló kamat megfizetésére vonatkozó igényt is – a többi kereseti kérelemmel együtt – az elévülésre tekintettel utasította el. A Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben írtaknak is eleget tett. Indokolta, hogy álláspontja szerint a Ptké. 1. § b) pontja alkalmazandó, mert a felperes írásbeli igényérvényesítése jognyilatkozatnak tekintette. Az Mt. 6. §-a és a 7. §-a körében felmerült körülményeket pedig azért nem vizsgálta, mert azok jelen eljárásban jogi relevanciával nem bírtak az igények elévülése és az érvényesíteni kívánt igénytípusok miatt.

[15] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a Kjt. 2. § (3) bekezdése értelmében alkalmazandó Mt. 286. § (4) bekezdése visszautal a Ptk. előírásaira. A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Mth.) 2. § (1) bekezdése alapján – e törvény eltérő rendelkezése hiányában – a hatálybalépésekor fennálló jogviszonyokra is alkalmazni kell az Mt-t. A 16. § (1) bekezdése szerint a munkajogi igény érvényesítésére irányuló eljárásra az Mt. rendelkezései az irányadók. A (2) bekezdés alapján az igény érvényesítésével kapcsolatos határidőre az igény keletkezésekor hatályos rendelkezések az irányadók. Figyelemmel arra, hogy a felperes a peres eljárásban illetménykülönbözet, ágazati pótlékkülönbözet, jubileumi jutalomkülönbözet és kamat igényeket kívánt érvényesíteni az igények keletkezésének időpontjában hatályos rendelkezések alapján kellett azokat elbírálni.

[16] A 2014. március 15-től hatályos Ptk. Hatodik Könyvének 6:25. § (1) bekezdése tartalmazza az elévülés megszakítására alkalmas tényeket, míg a 2014. március 14-ig hatályos r. Ptk. 327. §-a mondta ki, hogy a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést. A Ptké. 1. §-a szerint – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – a Ptk. rendelkezéseit a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint megtett jognyilatkozatokra kell alkalmazni. A Ptké. 50. § (1) bekezdése a Ptk. Hatodik Könyvéhez kapcsolódó átmeneti rendelkezések körében az 1. §-tól eltérő rendelkezéseket tartalmazva rögzíti, hogy a Ptk. hatálybalépésekor fennálló kötelekkel kapcsolatos, a Ptk. hatálybalépését követően keletkezett tényekre, megtett jognyilatkozatokra a Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[17] A felperes 2013. augusztus 1-től 2015. július 31-ig terjedő időszakra illetmény és ágazati pótlékkülönbözet megfizetését kérte kamatokkal terhelten. A 2013. augusztusi igény – az illetmény utólagos, havi kifizetése miatt – 2013. szeptemberében keletkezett, akkor vált esedékessé, ezért az akkor hatályos jogszabályok alapján kell az elévülést is vizsgálni (Mfv. II. 10.008/2007/3., Mfv. II. 10.352/2013/5., Mfv.II.10.200/2016/6., Mfv.III.10.041/2018/8.).

[18] A fentiek alapján a 2013. augusztus 1-től 2014. február 28-ig terjedő időszakra követelt illetménykülönbözet igény 3 éves elévülését a felperes írásbeli felszólításnak minősülő panasa 2015. július 14-én, 2016. október 25-én, 2018. augusztus 7-én megszakította, azt 2019. augusztus 15-én alappal érvényesítette keresetében. A 2014. március 1-től 2015. július 31-ig terjedő időszakra vonatkozó illetménykülönbözet, a 2015. július havi ágazati pótlékkülönbözet, a jubileumi jutalomkülönbözet keletkezése, azaz esedékessége a Ptk. hatálya alatt következett be, így ebben a körben az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a keresetet a Ptk. 6:25. § (1) bekezdése értelmében, mivel az elévülést az írásbeli felszólítás már nem szakította meg.

[19] A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes hosszú elbírálási folyamata egyrészt nem jelenti azt a 2015. és 2016. évek vonatkozásban, hogy a követelést nem ismerte el, valamint az Mt. 6. §-a és a 7. §-a előírásait az alperes megszegte. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság megállapítását arra vonatkozóan, hogy az elbírálási folyamat nem jelentette a jogilag releváns, alperesi tartozáselismerést, arra a felperes alappal nem következtethetett jognyilatkozat hiányában. Az Mt. hivatkozott szabályai az elévülés megszakítása körében nem értékelhetők, figyelemmel arra, hogy a jogszabály taxatív sorolja fel a megszakításhoz

vezető tényeket, míg a felperes a fenti rendelkezések körében más követelést nem terjesztett elő.

[20] Alaptalan a felperes azon hivatkozása is, hogy 2015. júliusában benyújtott kérelem és annak kiegészítései, mint folytatólagos kérelmek az elévülést megszakítják, a fent kifejtett jogszabályi hivatkozások miatt.

[21] Az alperes a 2015. augusztus 1-től 2017. december 31-ig terjedő időszakra az illetménykülönbözet és ágazati pótlékkülönbözet körében 2019. július 15-én elismerte a tartozását, majd a fizetési kötelezettségének 2020. január 10-én tett eleget. A felperes ebben a körben a lejárt kamat megfizetését nem kérte. A másodfokú bíróság kifejti, hogy a Pp. 170. § (2) bekezdés a) pontja értelmében határozott kereseti kérelmet kell a felperesnek előterjesztenie. A per időszaka alatt megfizetett marasztalásra tekintettel a felperesnek meg kellett volna jelölnie azt az időszakot (kezdő és végidőponttal együtt), amelyre kéri a kamatot, továbbá azt összegszerűsíteni kellett volna, csatolva hozzá a számításait. Figyelemmel arra, hogy a jogszabályi előírásoknak a kereseti kérelem nem felelt meg, így azt megítélni nem lehetett.

[22] A másodfokú bíróság fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) bekezdésében a (2) bekezdés második fordulatában írt rendelkezése értelmében részben megváltoztatta a 2013. augusztus 1-től 2014. február 28-ig terjedő időszakban előterjesztett illetménykülönbözet és kamata körében, míg a 2014. március 1-től 2015. július 31-ig terjedő időszakra előterjesztett illetménykülönbözet, a 2015. július hónapra előterjesztett ágazati pótlékkülönbözet és az alperes által elismert bruttó 277.775 forint után járó kamat körében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság alperesi perköltségben marasztaló részét megváltoztatta és a Pp. 81. §-a, a 82. §-a és a 83. § (2) bekezdés második fordulata értelmében megállapította, hogy a peres felek maguk viselik az első- és a másodfokú eljárásban felmerült perköltségeiket, mert a pernyertesség és a pervesztesség aránya közötti különbség nem jelentős.

[24] A fellebbezési eljárásban feljegyzett illeték mértékét a Pp. 21. § (1) bekezdése és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 41. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése határozza meg, annak viselésére a felek a pernyertességük-pervesztességük arányában azért nem kötelesek bíróság a Pp. 383. § (6) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése értelmében, mert a felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült a Pp. 525. §-a és a munkavállalói költségkedvezmény megállapítására és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet szerint, míg az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdés értelmében teljes személyes illetékmentes.

[25] Az ítélet elleni jogorvoslati lehetőséget a Pp. 365. § (1) bekezdése zárja ki.

Győr, 2021. június 1.

Győri Ítéltábla
V.Mf.30.017/2021/5

7

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Bors Szilvia sk.

Dr. Ferenczy Tamás

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró